

3 Söndagen efter Trettendedagen

3 Årg. Ev. Joh. 4:46-54

I.N.J

Rubriken över de bibliska läsningarna idag tycker jag mycket om: ”Jesus skapar tro”. Och varför gör jag det? Jo, därför att den undanröjer många felaktiga uppfattningar om vad tro är. Vi tänker alltför ofta att tron är något vi skall prestera, något vi själva skall arbeta oss fram till, något som huvudsakligen sitter i förnuftet, att det handlar om att instämma i vissa dogmer och säga ja och amen till orden i trosbekännelsen. Men det är att krångla till det, alldeles i onödan.

Visst är det så att den kristna tron har ett bestämt innehåll. Vi tror inte vad som helst! Men även om vi tror ”att” Gud finns, ”att” Jesus är hans Son och ”att” han är avlad av den helige Ande och född av jungfrun Maria - så är inte ordet ”att” huvudordet i trosbekännelsen. Nej, vi bekänner att vi tror ”på” Gud Fader Allsmäktig, ”på” Jesus hans enfödde Son och ”på” den helige Ande. Tro är alltså ett relationsord, något som handlar om förtröstan och tillit. Och den uppstår, för att återknyta söndagens rubrik, i kontakten med Jesu, i mötet med honom

Om ett sådant möter hör vi i vårt evangelium idag. Det handlar om en kunglig ämbetsman. Hans son ligger sjuk och Jesus blir s.a.s. den sista utvägen för honom. Han har säkert kallat en hel drös med läkare till sonens sjukbädd. Men inget har hjälpt. Så kommer han att tänka på Jesus, han som det ryktats så mycket om. Kanske Jesus kan hjälpa? Och utan att tveka så ger han sig iväg till Kana i Galiléen. Och då skall du veta att det inte precis är promenadavstånd mellan Kafarnaum och Kana. Det är en vandring på tre mil i kuperad terräng och så pass sträng att man inte orkar hela sträckan på en dag, utan måste övernatta någonstans på vägen. Nivåskillnaden mellan de två städerna lär vara 700 meter.

Alltnog! Den kunglige ämbetsmannen är ett gott exempel på hur tron har en ringa början, men hur den växer till fullvisshet. Mannen visar att den sanna tron har fyra kännetecken: Den är *för det första* Jesuscentrerad. Det är till Jesus tron söker sig. Han är föremålet för tron. *För det andra* är den sanna tron ödmjuk, inte fordrande. Mannen uppträdde inte som ämbetsman. Han krävde inte i kraft av sin samhällsställning att Jesus skulle följa med tillbaka till Kafarnaum och står och käbblar med honom om den saken. Nej, som det står ”Mannen trodde på vad Jesus sade och gick”. Det visar, *för det tredje*, att den sanna tron tar Jesus på orden och inte sätter dem ifråga. Och *för det fjärde* är den sanna tron aldrig utan välsignelse. Pojken blev frisk och så står det, så underbart: ”Han kom till tro liksom alla i hans hus”. Det visar att en sann tro aldrig är utan välsignelse.

Men varför detta evinnerliga tjat på om tro hela tiden? Varför är det så viktigt att tro på Jesus? Ja, hur står det i Joh. 3:16 som vi ju kallar "Lilla Bibeln". Jo, "*Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv*" (Joh. 3:16). Det är därför vi skall tro på honom, inte för att han kan fixa till det för oss så att livet här nere så behagligt och problemfritt som möjligt. Det tecken Jesus utför, och botandet av pojken i vårt evangelium är det andra i ordningen, visar vem Gud är och att han har kommit oss mänskligt nära i Jesu person, för att vi skulle tro på honom, bli räddade och få del av det eviga livet!

Nu är det ju fullt möjligt att slå bakut och säga: Ja, det gick väl an för honom, men inte för mig. Jag passar ju inte in. Jag tror inte så starkt. Jag har så svårt för både syndabekännelse och trosbekännelse. Jag är inte så religiös. Men se då en stund på den kunglige ämbetsmannen! Vad kännetecknade honom? Ja, han var troligen inte jude, hörde alltså inte till Guds utvalda folk, han representerade det herodianska furstehuset som var allmänt avskytt. Han kunde inte buden i Guds Lag och gick nog aldrig i synagogan eller i templet. Och ändå, vågar han komma till Jesus med sin bön: "*Herre, kom innan mitt barn dör.*" Han blev inte iväggkörd. Borde inte det ge dig frimodighet? Kommer du inte ihåg vad Jesus säger på ett annat ställe: "*Den som kommer till mig skall jag inte visa bort*" (Joh. 6:37).

Och ändå talas det om att det är så höga trösklar i kyrkan. Vad vi håller på med här idag när vi firar högmässa, det stämplas som elitkristendom och att en prästs käraste sysselsättning är att exkludera människor och säga: "Du får inte vara med! Men du är välkommen!" Jag har aldrig själv upplevt att det var så när jag som tonåring började gå i kyrkan. Inga misstänksamma blickar: "Vad gör han här?" Prästen förhörde mig inte på trosbekännelsen. Ingen tog fram ett decilitermått eller en viktualievåg för att mäta hur mycket tro jag hade. Där fanns ingen hinderbana fram till nattvardsbordet. Nej, tvärtom: En öppen famn, vänliga blickar, ett lågmält: "Så roligt med en ung människa i kyrkan". Jag kände mig hemma. Och så fick jag växa och mogna i tron - i min egen takt.

Tron är alltså inget "färdigt koncept", utan något att växa i. Det är inte att svälja ett paket med trossanningar. Tro är att komma till Jesus och att bli kvar hos honom. För att de skall vara möjligt firar vi gudstjänst. Här möter Jesus oss, i förlåtelstens försäkran, i evangeliets ord och i nattvardens bröd och vin. Inget av detta är vikarier för Kristus. Nej, det är så han kommer till oss idag och gör det möjligt för oss att möta honom, inte symboliskt, utan verkligt. Så verkar han tron hos oss och hjälper oss att växa och mogna i den. Utan att han är den skapande, den verkande, de handlande, blir det inget av med tron. Tron är, som Luther säger i företalet till Romarbrevet "ett Guds verk i oss, vilket förvandlar oss och föder oss på nytt av Gud".

Så märker vi alltså att tron har Kristus som sitt centrum, att det är honom tron söker sig till, greppar om och förtröstar på. Ordet ”på” är alltså det viktigaste. Det är ett relationsord, inte ett kvantitetsord. Hur många gånger har jag inte hört människor säga, att deras tro är obefintlig eller svag. Men det där med att väga och mäta tron är som att krama nyfallen snö i handen. Det tar inte så lång tid förrän snön smält bort och man står där med kall och fuktig näve. Fokuserar vi däremot på Jesus, är det honom vi håller oss till, är det honom vi greppar om, då blir det annorlunda. Det är aldrig storleken eller styrkan i tron som är det avgörande utan det tron håller sig till och förtröstar på.

Jag tänker på vad Johann Arndt skriver i sin postilla! Orkar ni med två citat? Här kommer de första: ”Du säger , att du inte alls känner någon tro hos dig. Känner du att du gärna ville tro? Ja, säger du, jag ville gärna ha en fast tro. Nå, då står det ju väl till med dig. Ty att gärna vilja tro är också en tro, eftersom Gud även måste verka viljan hos dig. Alltså känner du Guds verkan i dig”. Det var väl tröstefullt sagt? Och så kommer det andra citatet, underbart även det. Arndt skriver: ”Om jag kallar till mig ett litet barn och ger den en pärla i handen och säger: Håll denna fast denna pärla, mitt barn, så har det svaga barnet pärlan i sin lilla svaga hand, lika väl som en stark man i sin starka hand”.

Så är summan av denna predikan idag, väldigt enkel. Den kan sammanfattas i några ord från Hebréerbrevet, och det får bli vårt hemgångsord idag: ”*Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare*” (Hebr. 12:2). Det är vad alltsammans handlar om. Amen!

Psalmer: 253, 781, 42, 258 v 4-6, 263
Skummeslöv, 2026-01-25